

זמני השבת
אוסף: אלעד זב"ב

הדלקת הנרות: 17:12
מוצאי שבת: 18:19
רכיזו תם: 18:55

פרשת "ויקרא" - גליון מס' 224

שנה ח' - עלון דו שבועי | העלון טעון גניזה | אין לקרוא בשעת התפילה! | טל' המערכת: 03-9094245

מון הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" (א. ב.)

פסוק זה ביאר באופן נפלא רבי יוסף חיים, בעל ה"בן איש חי", על פי משל: בעיר אחת חי רב גדול בתורה. תלמידים רבים היו מצטופפים בבית מדרשו ומבקשים תורה מפיו, והרב לא מנע מהם ובמשך שעות ארוכות הרביץ בהם תורה ודעת. יום אחד אמר הרב לתלמידיו כי ברצונו לצאת יחד עמם לטייל בשוק. תמחו התלמידים על כך ואף שטחו בפניו את תמיהתם, אולם הרב נותר איתן בדעתו. כאשר הגיעו אל השוק ראו סבלים הנושאים משאות כבדים בדרכם לחנויות השוק.

ראו את הסבלים הללו - אמר הרב - מוסר גדול יש ללמוד מהם! הם נושאים משא כבד עד שקומתם נכפפת מחמתו. אין הם משיגחים בחום או בקור, את עבודתם הם מבצעים. כך הם עמלים כל היום כולו וכך בכל יום. גם אנו - אמר הרב - אל לנו להתחשב במאמץ, בחום או בקור. אל לנו להתרפות מעמל התורה אף לא לרגע אחד ומשום סיבה שהיא! לאחר מכן המשיכו הרב ותלמידיו והגיעו אל בית מסחר. הסוחר היה שקוע ראשו ורובו בספרי חשבוניותיו. על השולחן שלפניו היתה מונחת צלחת אוכל, אולם הוא לא נגע בו כלל אלא היה טרוד בחישובים ובמספרים.

אבא - פנה בנו של הסוחר - האוכל כבר קר... מדוע אינך אוכל? מזה שלוש שעות - ענה הסוחר - אני מתייגע למצוא היכן יש טעות בחשבונות החנות כי חסרים לי סך של שני זהובים...

רואים הם... אמר הרב לתלמידיו - סוחר זה נעשה עבד לממונו. הוא נותר בלא אכילה ובלא שתיה והוא מכופף את ראשו שלוש שעות כדי למצוא טעות של שני זהובים!...

אף אנו - אמר הרב - כאשר אנו מתייגעים בהבנת הסוגיה עלינו לשקוע בכך בכל מאודנו עד שלא נבחין בכלל באוכל או במשקה, ובלבד שיבוא הדבר על הסברו הראוי והנכון! זהו עמל התורה!

המשיכו הרב ותלמידיו והבחינו בקבוצת ילדים המשתובבים במשחקם. היו בהם שקפצו וברולטים מים. היו שהתפלשו בעפר והיו שצחקו ורצו לללל כל סיבה נראית לעין. ראו את הילדים הללו - אמר הרב - עושים הם מה שלבם ואין הם מתביישים כלל מפני המלעיגים עליהם.

אף אנו - אמר הרב - כאשר אנו עוסקים בתורה ובמצוות כחפצנו, אל לנו להתבייש מפני המלעיגים עלינו!

זהו גם הנמשל - אמר ה"בן איש חי" - נאמר בפסוק: "מון הבהמה מן הבקר ומן הצאן", רמז לשלבו בקבוצת הללו: "מון הבהמה" - הסבלים הנושאים משאות כבדים כבהמת משא. ובדוק תמיד את ספרי חשבוניותיו. "ומן הצאן" - הם הילדים הצעירים העושים מה שליבם חפץ. מכל אלה "תקריבו את קרבנכם" - תלמדו מוסר ותתקרבו לעבודת ה'!

(וקראת לשבת עונג)

והביא קרבנו שעירת עזים תמימה וגו'. וכפר עליו הפה ונסלח לו" (ד. כח-לא).

פינינה נפלאה נאמרה פה בשמו של הגאון רבי יהושע לייב דיסקין מברסק, ששם את ליבו לדיק מעניין, כאן, לגבי מביא קרבן שעירת עזים, נאמר רק "וכפר עליו הכהן ונסלח לו", ולא לדיק מעניין, כפי שנאמר לגבי חטאת שמביא נשיא (ה. ט): "וכפר עליו הכהן מחטאתו ונסלח לו", וכן יחיד שמביא כבש (ד. לה): "וכפר עליו הכהן על חטאתו אשר חטא", וכך גם בחטאת של שמיעת הקול (ה. טו): "וכפר עליו הכהן מחטאתו". כך גם במביא שני תורים או בני יונה (ה. טז), וכך במביא עשירית האיפה (ה. טז). המקום היחיד שבו לא נאמר "מחטאתו" או "על חטאתו" הוא בפסוק שלפנינו, לגבי מביא קרבן שעירת עזים. הלא דבר הוא!

אלא, אמר הגאון הנ"ל, מצינו בגמרא (סוטה לב:): "אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי: מפני מה תקנו תפילה בלחש? כדי שלא לבייש את עוברי עבירה (המתוודים בתפילתם על עבירות שבידם - רש"י), שהרי לא חלק הכתוב מקום בין חטאת לעולה" (=לא קבע לשחיטת חטאת מקום בפני עצמו, שלא יבינו שהיא חטאת ומתבייש - רש"י). ומקשה הגמרא: ולא? והרי יש סימנים אחרים שעל פיהם ניתן לדעת שזהו קרבן חטאת, שהרי יש חילוק במתן הדמים - דם חטאת למעלה, ואילו דם עולה למטה? ומתרת הגמרא, שחילוק

זה רק הכהן יודע עליו, ולא שאר העולם, ולכן אין מתבייש על כך. עוד מקשה הגמרא, שהרי חטאת באה מנקבה ועולה הוא זכר, ועל פי זה יכירו שזהו חטאת? ומתרת הגמרא שנקבותה של בהמת החטאת מכוסה היא באליה (בבבב, ושוב לא יכירו). חוזרת הגמרא ותמחה: מילא בכשבה ניתן לתרץ כך, משום שיש לה אליה, אולם מה נאמר במביא שעירה, שאין לה זנב וניכר שהיא נקבה, ושוב יידעו שזהו חטאת ויתבייש? משיבה הגמרא: מביא שעירה הוא שמבייש את עצמו, שהרי יכול היה להביא כבשה? שוב חוזרת הגמרא ושואלת: ומה נאמר לגבי חטאת על חטא עובדת כוכבים, שמן הדין חייב להביא דווקא כבשה, ואם כן יתבייש? משיבה הגמרא: בעבודת כוכבים אכן הטילה עליו התורה את הבושה, כשדי שתהיה לו כפרה מעונש גדול שזכה! עד כאן דברי הגמרא.

נמצא שאדם שהביא שעירה לחטאת שאינה על עוון עבודת כוכבים למרות שיכול היה להביא כשבה ואז אף אחד לא היה מרגיש בחטאו, הרי בוודאי רוצה הוא שתהיה לו כפרה נוספת בבושה שתגמר לו, והרי אמרו חז"ל (ברכות י"ב): "כל העושה דבר עברה ומתבייש בו - מוחלים עליו כל עוונותיו". נמצא שאדם זה עוד לפני הקרבת הקורבן כבר נמחל לו על העוון שבגללו התחייב להביא חטאת, ולכן לא כתבה על זה "מחטאתו", כי אין לו כבר חטא!

ונפש כי חטאת ושמעה קול אלה והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד ונשא עונו והיה כי יאשם לאחת מאלה והתודה אשר חטא עליה" (ה. א-ה).

כתב ה"שפתי כהן", שהמדובר בידע עדות ממון לחברו ואינו מעידו, ומפסידו ממון. "מכאן תדע כמו הוא חביב ממונם של ישראל לפני הקב"ה. שאמר כאן: "ונשא עונו והיה כי יאשם, והתודה אשר חטא", קראו עוון ואשמה וחסא והצריכו וידו, מה שלא אמר כי לא בחטא של כהן משיח ולא בחטא אלה, ולא בנשיא, ולא ביחיד [שחטאו בשוגג כחייבי כריתות], להודיע שחטא שבין האדם לחברו הוא יותר גדול מחטא שבינו לבין המקום. ועל זה אמרו (אבות פ"ב מ"ב): "יהי ממון חברך חביב עליך כשלך - וזהו רמז וא"ו של "לוא יגיד", לומר: לו יגיד, שאם לא יגיד זיק לעצמו. שממון חברך הוא כשלך, שכולנו בני איש אחד אנחנו, נפש אחת! עד כאן דבריו.

אשרינו, איכטר דרא, וממון חברינו חביב עלינו כשלנו - מה בשלנו אנו משתמשים כסדר, אף בממון חברינו כן...

בשעתו, יסד ה"חפץ חיים" את ישיבתו בבית הכנסת שבראדין. למתפללים שם היו מקומות קבועים ולכל אחד הסטנדר שלו, ובו הטלית והתפילין, הסינדר והחומש. כשהתלמידים למדו, הסיטו והעבירו את הסטנדרים ממקום למקום, כל אחד בחר סטנדר לפי גבהו ונוחותו והעבירו למקום לימודו. באו המתפללים בבוקר והנה בוקה ומבלוקה, כל אחד חיפש את הסטנדר שלו. השמיע ה"חפץ חיים" שיחה נוקבת: רועי בהמה דקה פסולים לעדות משום שחשודים על הגזל. ואף זה אבק גזל, להשתמש בסטנדר שאינו שלך ולא להשיבו למקומו, למורת רוח בעליו. משלא עשו דבריו פרות, היה בא בעצמו באשמורת הבוקר, כשבית המדרש שומם, נושא את כל הסטנדרים הכבדים ומשיבם למקומם!

וידוע, שפעם שהה ה"חפץ חיים" זצ"ל בפטרבורג, לרגל אחד הכינוסים בעניני הכלל. בשעת לילה מאוחרת נזקק לגליון נייר כתיבה. החניות היו כבר סגורות. פנה לחדרו של רבי שלום בער מלובאוויטש זצ"ל ששהה במלון, וביקש לרכוש דף נייר. הרבי הושיט דף, וה"חפץ חיים" הושיט שתי קופיקות נחושת. הרבי סירב בחיוך, וה"חפץ חיים" החזיר את הנייר. לא הסכים לקחתו עד שהרבי טיול תמורתו!

נכח שם הדיכ רבי זליג פרסיץ, ותמה באזני ה"חפץ חיים": "הלא יודעים ראתם שאצל הרבי מלובאוויטש אין לשתי פרוטות כל ערך!" ענהו החפץ חיים: "אכן, לשתי קופיקות אין על ערך. אבל מגזל של שתי קופיקות נברא מלאך חבלה, שבכוחו להרוס את חומות פטרבורג!"

"אבל אין כאן גזל", טען הלה, "הרבי נתן ברצונו!" "כשמקבלים במתנה, אין לדעת. אולי הוא מחשיבני יותר מערכי, אולי נתן מפני הבושה ואי נעימות. כך קניתו ושלמתו!" (והגדת)

יש לקרוא את החסויות לאחר השבת

המכון לסת"ם
עבודת הקודש
מכירת ס"ת, תפילין,
מזוזות וכל צרכי הסת"ם.
פ"ל: 054-8484945 רפאל ש.

שרוליק קרויזר
המרת מס"ח
המחירים הכי טובים בשוק
סניף ר' יהודה הנשיא 33, אלעד.
טל. 052-7621725

בדיקת עיניים מקצועית
ע"י אוסמטירוסט
עם מכשור חדיש ומתקדם
חדש! הסדר לחברי מאוחדת
הסניף המחודש והמורחב באלעד:
רח' רשב"י 21 (מול נחלת יצחק)
טל: 03-9092280

הללויה
מגשימה הזדמנות לחלום!
מבצע בריתות!
אגם פאלאס אירועים
ג'יסן 11 פ"ת טל. 9316606

מבצעי חורף!
התקליטן רפאל חכמן
פ"ל: 052-2567240

AP HAIR DESIGNER
מעצב השיער - אסי פרץ
בתיאום מראש: 052-626 53 92

ולס קייטרינג
ניצוב בר ואירוגן אירועים מקצועי
מכירה של אוכל בימי שישי!
בהיכל בני הישיבות רח"ב עוזיאל 12 אלעד בין השעות 13:00-9:00
לפרטים והזמנות: 054-8415878 | 052-7758500

הסיפור הבא הוא סיפור כאוב ומזוהר על שנה שנבעה מטעות, על שנים של סבל וצער שנבעו מדמיון פורה. המעשה התרחש בתקופת הצנע, בה כל ביצה נחשבה לאוצר, וכל פיסת מרגרינה נשמרה כאילו היתה זהב. המזון חולק בתלשים לפי מכסת נפשות, ובעלי המזון יכלו גם ליהנות ממנעמי השוק השחור, שהציע מוצרים לא חוקיים כמו עופות, פירות, ואפילו קפה מיוזב מחו"ל.

בטבריה של אותם ימים חיו להן שתי משפחות קרובות זו לזו, אך רחוקות, קרובות היו משום שאבות המשפחה אחים בני אב ואם היו, אולם רחוקות, כי גבה ביניהם הרע על מריבה של שטות, שנתלקחה ועלתה במעשה שטן, וניתק הקשר בין המשפחות הקרובות לימים ארוכים.

אבי אחת המשפחות שכאב לו מאוד הנתק והרחיק מאחיו עצמו ובשרו, ראה את יום הפורים הקרב ובא, כהזדמנות מתאימה להשיב האחוה על מקומה, ולהרבות אהבה ורעות. וכך למרות השקיים הכלכליים, עשה מאמצים עילאיים, הוציא מחסכונוותי סכום מטבעות בעלות ערך, ובהם רכש מוצרים מתאימים בשוק השחור, שאכן היה צריך לשלם עליהם הון רב ביחס להוצאות הרגילות, אך הכל היה כדאי בעיניו, כדי להחזיר את האחוה על מקומה ולהשכיח שלום.

מהמוצרים שקנה הכינה בעלת הבית מיני מטעמים ומגדנות, עוגות ועוגיות מיוחדות במינם ובטעמם, בדברים שנחשבו באותם ימים כמאכלי עשירים, פיזורים מאותם מעדנים חולקו לילדים שעמדו ועיניהם כלות, והעיקר נשמר ליום הפורים למען השלום.

בנהיג יום הפורים נטל האב פיסת נייר ועט נובע, ורשם בכתב מעוטור: "קבלו את מנת היום מעומק הלב, כי ראויים אתם לכל הטוב, וישבו השלום לשכון בינינו". נטל את המגדנות שהכינה בעלת הבית, הניחם מסודרים על טס של כסף, הניח את הפתק בינות לשורות המגדנות, ושלה את אחד הילדים אל בית הדוד, כשהוא מזוהר אותו פעמיים, כי ישמור על המגש מכל משמר, לבל יפול ממנו כהוא זה, ולא יחסר ממנו מאום. היטיב הנער את כובע תחפושת התורכי שעל ראשו, נטל בחדרת קודש את טס הכסף ויצא לדרך. דרכי העיר טבריה

באותם ימים שימשו את בני האדם ובעלי החיים במידה שווה, מדרס רגלי אדם ורגלי בהמה משתלבים זה בזה בחוצות עיר, והבהמות שלא ינחנו בנימוסים טיפפו רחובות העיר, מה עוד שהיה זה יום גשום, והאדמה הפכה לדביקה ובוצית. איתרע מזלו של הילד הצעיר נושא טס המגדנות, וברגע של היסח הדעת נתקלה רגלו באבן, מעד, נפל, נחבל, ו... המגש היקר נהפך על פניו, כשהעוגות והמגדנות היקרות כל כך, מתפזרות ומתערבבות בבוץ וברפש.

הילד נבהל מאוד, ויותר משחרד על ידיו החבולות, וברכיו הכואבות, חרד על טס הכסף ותכולתו היקרה והמושקעת, שהתפזרה בתוך הבוץ והלכלוך. ידוע ידע היטב כמה השקיע אביו במשלוח מנות זה, והיטב הכטיב גם לדעת כי יזכה למתת יד הגונה, אם ישוב כעת הבית. ועל כן קם מן הבוץ, ניער את הטס מהלכלוך שעליו, אסף בריזות את כל העוגות והמגדנות, בטרם ידרסו ע"י סוס חולף, וסידר אותם יפה יפה על המגש, מעורבים בבוץ ובפיסות לכלוך שמיאמו להיפרד, גם את הפתק המעוטור לא שכח לצרף אל בלילת העוגות ושאר מטעמים. לא קשה לתאר את התדהמה שאחזה את בני המשפחה מקבלי משלוח המנות, שנועד לקרב הלבבות ולהשיב השלום על כנו. הריח שנדף גמגם הכסף לא הותיר בלבם ספיקות בדבר כוונותיהם "הטובות" של קרוביהם השולחים.

הם הבינו כי מדובר כאן בהכרזת מלחמה של ממש, ובהתאם לכך נטלו מגש פח מלול התרנגולות שבחצר, העמידו עליו מפסולת הלול והדיר גם יחד, ושלוהו אחר כבוד אל בית האח, בצירוף פתק מעוטור: "משיבים לכם כגמולכם הטוב בכפליים, ושלום על ישראל!"

משהגיע משלוח המנות החוזר אל תעודתו, נשתוממו בני המשפחה ונתבהלו: הוזה נתניה וזו שכרה? האמנם פסור רגשי הקרבה מקרבם, כלום טחו עיניהם, ולא ראו את ההשקעה הרבה שהושקעה כדי לפייס ולהביא שלום, העד כדי כך גבה ההר?

דבר ראשון, ניגש האב אל הילד מוסר המשלוח, וחקר אותו שתי וערב, אם אמנם הביא המשלוח בשלמותו אל בית האח, ומה היתה תגובתם. הבן שחששו ממתת ידו של האב

גבר שבעתיים לאחר שראה מה עולל, לא מצא בשום אופן את העוז להודות על האמת אלא סיפר שאכן הגיע המשלוח לתעודתו בשלמות, והם אלו שקיבלו זאת בזלזול ובשנאה. שמע האב, סבר וקיבל, האש התלקחה שוב, ובערה ימים רבים. שנים חלפו מאותו פורים אומלל, שערוותיהן של האחיות הלבנות, הילד נישא וכבר היה אב בעצמו, שמחות רבות פקדו את שתי המשפחות, שלא השתתפו זו בשמחתה של זו, גם כשמדובר היה בשמחה שהתקיימה בבית הכנסת בו התפללו השניים. דומה היה כי המצב לא ישתנה עוד לעולם, וישאר הפירוד בעינו לצנח.

ביום מן הימים נלקח לבית עולמו הרב הנערץ של בית הכנסת בו התפללו שני האחים, ותחתיו הוכתר רב צעיר ונמרץ שלקח אחריות על כל ענייני הקהילה מקטן ועד גדול. כשנודע לו דבר הניתוק בין שתי המשפחות, כאב לו הדבר מאד, וכדרכו של אהרן הכהן, פנה ללכת ולהשיכן שלום.

קרא הרב לראשון, ושמע ממנו על סיפור משלוח המנות, כיצד טרח והכין, השקיע ושלה, ומיהו התמורה שקיבל חזרה, כך שהאשמה אינה תלויה בו. המשיך וקרא הרב לשני שגולל בפניו את הבזיון במשלוח המנות המלוכלך שהביא. "רוצה הייתי בשלום, אך כיצד יכולתי לאחר ביזיון שכזה?" טען. הרב שפיקח היה ביקש לקרוא לילד שבגר בינתיים, והפציר בו כי יספר לו את האמת אודות אותו משלוח מנות אומלל, והאיש שכבר לא חשש ממתת ידו של האב, פתח את פיו וגולל את האמת לאמיתה, ולא חיסר דבר.

"אכן, נודע הדבר", אמר הרב, ומיהר לקרוא לשני האחים שנפלו זה על צווארו של זה, ובכו על השנים שחלפו. על השנים היפות שאיבדו, כי כל אחד היה בטוח שהשני רוצה לרע לו, הנה כי כן, זוהי התוצאה הקשה כשמשתכלים במבט מצומצם ומסיקים מסקנות באופן מיידי, שנותנים לחוש הביקורת שבתוכנו לפסוק את פסוקי בגנותו, רעונו ורשעונו של זולתנו. בסופו של דבר מפסידים כולם ויפה שעה אחת קודם.

(אמונה שלמה)

עיונים בחושן משפט

פסקי הלכה מפי הדיין הרה"ג ציון מנחם שליט"א

הרי הוא עתה שומר חינו, והתוס' שם ד"ה לא פ"י דווקא אם מפרש האומן להדיא שלא יטול הבעל הבית הכלי עד שיתן מעות אבל אם לא פירש להדיא רק אמר גמרתיו הוי שומר חינו וכו"ו הרא"ש שם, אולם השיטה מקובצת כותב בשם הריטב"א דאילו אמר לו בפירוש טול את שלך ואיני רוצה לטומורו והניחו ולא נטלה אינו אפילו שומר חינו, והביאו הרמ"א בחו"מ סי' שו סי"א ע"י"ש, הרי מבואר שיש כאן שלוש דרגות בחיובי אומן לאחר שגמר מלאכתו-רש"י תוס' ושיטה מקובצת, מ"מ להלכה לכונ"א אסור לשמעון להשליץ המכשיר לרה"ר דהוי מזיק בידיים כמבואר בסמ"ע חו"מ סי' שיט סק"ב ובקצות שם סק"ג, ואפילו לרמב"ם אליבא דהסמ"ע צריך קודם להודיע לבית הדין לפני שזורק, והנראה שרשאי שמעון להביא את הכלים לב"ד והם יקחו במעאם וישמו את שווי של המכשיר על מנת שיגבה ממנו שמעון את שכרו, ואין שמעון יכול לשום בעצמו בלי שומת ב"ד משום חשדא מבואר בחו"מ סי' עב ס"א וע"י ש"ך סק"ג וכן בסמ"ע בס"י רסז סק"ז,

ובמידה והשכר המגיע לשמעון שווה כמו כל המכשיר רשאי לקחתו לעצמו אם רצה או למכרו לאחרים ויטול דמיו לעצמו, ואם שכרו קטן משווי הכלי, או שיקנה שמעון לעצמו את המכשיר ואת ההפרש שאירי בידי ב"ד או ימכרו לאחרים ויטול מהמעות שכרו, וישמור אצלו את הכסף הנותר, ודינו ככל שומר אבידה של הכסף שנמצא ברשותו, כמו כן אם ירצה האומן להשתמש באותם מעות נראה שמותר כמבואר בשו"ע סי' רסז ס"ה גבי השבת אבידה שהיא אוכלת ואינה עושה שנגרם נזק לבעל האבידה זכיו לו חז"ל להשתמש במעות ה"ה הא הרי שמעון יכול לגבות שכרו עבור אחסנת הכלי, נמצא דיכול ראובן להפסיד, מ"מ דינו כשואל וחיובי באונסין כמבואר בחו"מ סי' רסז ס"ה ובסמ"ע שם סק"ח,

כמו כן יכול שמעון, אם לא מכר את המכשיר, ליטול עבור חלקי חילוף כפי מה ששוויים עכשו, כיון שעדיין ראובן לא זכה בהם שלא עשה בהם קנין כמ"ש בשו"ע חו"מ סי' רג ס"ג בשם הרי"ף והרמב"ם דאין כליו של אדם קונים לו ברשות המוכר, מ"מ לא יכול שמעון לגבות שכר נוסף על עבודתו ממחיר שנקבע בעת מסירת המכשיר כדאיתא בחו"מ סי' שלט ס"א וס"ב דתחילת המלאכה אצל פועל נחשבת קנין א"כ נעשה קנין בעת מסירת המכשיר על מחיר ישן, ואם יגבה יותר הוי רבית דרבנן כיון שלא היתה כאן פסיקה והוי דרך מקח וממכר.

הפרשת תרומה לפי דעת השו"ע
כולם מצטרפים לבית המעשר מה אתך?
*ספר יקר ערך מתנה למצטרפים החדשים
המכון לתוצאות התלויות לצד צדקה
08-9214829
תצטרף - תהדר
בית המעשר

מרכז השעונים
מכירה ותיקון
כל סוגי השעונים במקום.
מ. נחלת יצחק (בחניה)
טל: 03-9363892.

ניתן לסייע בהפצת העלון וזיכוי הרבים.
כל תרומה של 20 ₪ מאפשרת
לעוד 200 משפחות להנות מהעלון.
כל התרומות נטו לזיכוי הרבים!
ניתן להפקיד בחשבון בנק איגוד סניף 143 חשבון 1210570
או ליצור קשר עם המערכת 03-9094245

זכר למחצית השקל
העלון מוקדש - להצלחת ברו"ג
שלום אפל ורפי בן טינו מגזיז ה"ו וכל משפ' פנחס, אליהו ואיתמר בני אביגיל ה"ו, רחמים בן מוניה ה"ו, ישי ושרה בני אילה ה"ו, יונתן בן עופרה ברכה ה"ו.

העלון מוקדש - להצלחת ברו"ג
שלום אפל ורפי בן טינו מגזיז ה"ו וכל משפ' פנחס, אליהו ואיתמר בני אביגיל ה"ו, רחמים בן מוניה ה"ו, ישי ושרה בני אילה ה"ו, יונתן בן עופרה ברכה ה"ו.
ניתן לקבל את העלון במייל RLEVRON@IAI.CO.IL
הערות והארות, תרומות ובקשות להפצת העלון יתקבלו בברכה בטל: 03-9094245.

גרפיקה: אהרון 052-7657995
דפוס: שפתיאלית 052-9099495